

Adevăruri vechi într-un cadru nou

16 noiembrie 2005

Gili Cârstea

De foarte multe ori în istoria mântuirii lumina nouă trimisă poporului lui Dumnezeu nu a fost altceva decât o nouă perspectivă a unui adevăr cunoscut, o altă față a unui principiu înțeles sau aplicat parțial. Sora White numea așa ceva “un adevăr vechi într-un cadru nou,” și spunea că cele mai multe învățături ale Domnului erau adevăruri vechi ale Scripturii peste care tradiția și ignoranța vremii depusese praf și moloz. Așa a fost cu Luther, așa a fost cu Jones și Waggoner și nu ar trebui să mire pe nimeni dacă așa va fi lumina abundentă a ploii târzii din vremea sfârșitului.

Întrebarea este, suntem noi pregătiți pentru așa ceva?

Un asemenea caz este credința noastră despre natura Domnului Hristos. Autorii Noului Testament au scris – și noi credem – că Mesia a fost a doua Persoană a dumnezeirii, care a migrat într-un corp omenesc și a devenit Mântuitorul lumii. De două mii de ani creștinătatea susține această poziție, exprimată foarte clar de Ioan în Evanghelia lui: “Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

La fel și sora White scrie peste tot în vasta ei operă că Omul Isus Hristos a fost Dumnezeu-Fiul Cel existent din veșnicii, care S-a îmbrăcat cu natura umană “pentru ca omul pierdut să poată comunica cu El și să trăiască” (ST 20 ianuarie 1890). Cu toate acestea, ea insistă să studiem cu perseverență subiectul întrupării lui Hristos, afirmând că el este o mină bogată, care va răsplăti pe cercetătorul serios.

De ce să studiem întruparea, dacă lucrurile sunt clare iar subiectul este închis?

Eu aș sugera că nici un subiect legat de împărăția lui Dumnezeu nu este închis. Cu excepția, poate, a bunătății lui Dumnezeu, insondabilă, eternă, monumentală. Iar lucrul cel mai interesant este că elementele care conduc spre noi orizonturi se află exact în pasajele care afirmă un adevăr vechi. Am putea spune că adevărul vechi oferă el însuși cadrul pentru lumină nouă, împingând cunoașterea lui Dumnezeu tot înainte, spre nivele nebănuite de generațiile trecute.

Așa se face că Ioan, care ne spune că Cel ce S-a făcut trup a fost Cuvântul, spune lucruri care ne pun pe gânduri. Spune, de exemplu, că Hristos aproape nu scăpa nici o ocazie de a Se numi Fiul omului. Putea fi El fiul omului dacă în realitate era Dumnezeu Fiul? Tot Ioan Îl citează pe Hristos afirmând că Tatăl locuiește în El. Această afirmație, corelată cu cea din capitolul doi în care El spune că este un templu (Ioan 2:19-21), oferă o altă perspectivă, diferită de cea adoptată de noi în prezent. Poate că Moise a avut dreptate afirmând că Mesia va fi ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi”?

Noi spunem că Hristos a luat un trup omenesc și S-a dezbrăcat de atributele dumnezeirii, pe care le-a preluat după înălțare. Și sunt multe afirmații în Scriptură și în Spiritul Profeției în această direcție. Dar cum a renunțat la aceste atribute, deși scriitorii inspirați notează o mulțime de fapte ale Lui care în nici un caz nu sunt atribute ale unui om?

A vindecat paralitici, a deschis ochii orbilor, a înviat pe Lazăr. Acestea sunt atribute ale dumnezeirii, nu ale omenirii. Cum explica Isus aceste fapte ieșite din comun? Dacă El era Dumnezeu Fiul ar fi trebuit să spună că acestea sunt faptele Sale, făcute prin puterea creatoare prin care a făcut „toate lucrurile” (Ioan 1:3). De ce oare vorbea așa: „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10)?

La fel se întâmplă și cu Spiritul Profeției. Deși în multe locuri sora White spune că Hristos era Dumnezeu Fiul coborât printre oameni în trup omenesc, uneori ea schimbă complet registrul, așa cum o face în capitolul În templul Său din Hristos lumina lumii. După mine, acest pasaj este de o profunzime extremă. Este ca un fulger luminos într-o noapte întunecată, plasând discuția despre natura lui Hristos la un nivel absolut amețitor. Ea spune acolo că în Hristos s-a realizat scopul etern al lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.”

În fiecare „ființă creată?” Cum să se realizeze acest scop cu Hristos, dacă El era Dumnezeu și nu o ființă creată?

Acest gen de afirmații ne pot ajuta să obținem o imagine mai clară asupra Celui a cărui cunoaștere este viața veșnică. Mai ales dacă le vedem în lumina pe care o aruncă sutele de paragrafe care vorbesc despre părțasia de natură divină.

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei...” Ferice de cei ce vor persevera în descoperirea acestei taine, reușind să-și întoarcă privirile spre Cel pe care L-au străpuns, plângându-L ca pe un întâi născut (Zah 12:10). Adevărurile rămase acoperite de la ziua cincizecimii așteaptă să strălucească peste acest popor favorizat, aducând Mireasa la maturitatea cerută de importanța extraordinară a evenimentelor pe care le trăim.